

Copacii fără pădure

Adrian Păunescu

În povestea copacilor goi
Scârțâind într-o singură ușă
Este vorba de noi amândoi,
Este vorba de foc și cenușă.

Doi copaci fără frunze pe drum
După cum îi privește înaltul;
Doi copaci prin sărutul de scrum
Aplecându-se unul spre altul.

Spune-mi pădure cu frunza rară
Unde-i iubirea de astă vară;
Nu știe iarna să se îndure
De noi, copacii fără pădure.

Toată vara au fost numai ploi
Și-au fost stele în nopți fără stele
Și prin toamna șederii în noi
Cade ultima frunză pe ele.

În zadar către tine întind
Niște crengi ce-mi fuseseră brațe:
Alte uși se aud scârțâind
De tomnatecul vânt să se agațe.

Nu mai suntem decât doi copaci,
Vor veni călători să ne tundă,
Vor lua crengi toți copiii săraci
Pentru flacăra lor muribundă.

Și chiar dacă mă vei mai iubi
Peste crivățul iernii ce vine
Fără brațe, cu ochii pustii,
N-am să am ce întinde spre tine.